

Майкъл Муркок

Градината за удоволствия
на Фелипе Сагитариус

Бродех през руините на Берлин, натоварен с разследването на убийството на непознат мъж в градината на началника на полицията Бисмарк. Въздухът бе неподвижен и топъл, слънцето ярко, а небето синьо.

Моето име е Минос Аквилинас. Аз съм най-добрият метатемпорален следовател в Европа, а както подушвах, този случай щеше да е от трудничките.

Не ме питайте за време и място. Никога не се занимавам с такива глупости, те само ме объркват. Разчитам единствено на инстинкт – или всичко, или нищо.

Вече бях запознат както с обстоятелствата, така и със заключението от аутопсията на убития. Нищо необичайно, освен че е носил хартиени бели дробове – от еднократните. Това до някъде опростяваше нещата. Единственото място, където все още ги правеха, беше Рим. Каква работа е имал един римлянин в Берлин? Защо е бил убит в градината на началника на полицията Бисмарк? Според доктора е бил удушен. Никак не е трудно да бъде удушен човек с хартиени бели дробове – работа за миг. По-трудно бе да се отговори на въпросите „Кой?“ и „Защо?“.

Пътят през руините до къщата на Бисмарк бе дълъг. Наоколо цареше разруха. За предишното величие напомняха само няколко оцелели сгради: на Райхстага, Бранденбургската врата, Брехтмузеум, сградата на полицията...

Спрях, облегнах се на самотно стърчаща стена, свалих си самото, разхлабих вратовръзката, избърсах чело с кърпичка и запалих една пулета. Почувствах се по-добре в прохладната сянка на стената.

Изкатерих се върху купчината плесенявали тухли и пред очите ми се ширна имението на Бисмарк. Къщата, облицована с черен мрамор, бе съградена като неясна смесица от романски и гръцки стил. Отпред имаше малка китна градинка, а отзад се разстиляше просторен парк, ограден с толкова висока стена, че се зърваха само върховете на дърветата. Пред входа на къщата масивни гръцки колони подпираха барокова фасада.

Застанах пред тежката бронзова врата, от която бронирани юначаги размахваха огромни мечове над главите на своите коне. Докато дръпнах звънеца, забелязах, че някои от войните за разнообразие са въоръжени с боздугани и секири.

Вратата изскърца мъчително и от прага ме зяпна въпросително прегърбен старец, наметнат с измачкана полувоенна униформа. Съобщих името си и той ме пропусна в потъналия в здрач прохладен хол.

Дебели плюшени пердета закриваха прозорците. Запалих поредната пурета, подпрях я на един масивен пепелник и наметнах самото си. Старецът отново се появи и ме покани с ръка да го последвам по широките стълби към втория етаж.

Бисмарк ме очакваше, застанал напред кабинета си. На главата му се мъдреше масивен шлем, от чийто връх стърчеше остър шип. Тъмно-синята му униформа бе обкичена с ордени, върху раменете му се плюшваха златисточерни еполети, а на краката си бе нахлузил блестящи хромови ботуши със стоманени шпори. Седемдесетгодишен здравеняк с виолетово-синкави подпухнали клепащи и големи, грижливо сресани мустаци. Докато тътрех крака по пъстроцветния килим, той внезапно изръмжа и дясната му ръка подскочи, за да застане в хоризонтално положение, сочейки към мене.

– Хер Аквилинас. Аз съм Ото фон Бисмарк, началник на Берлинската полиция.

Стиснахме си ръцете. Моят бе раздрусана чак до рамото.

– Какви превратности само, а? – подех аз. – Убийство в градината на човека, който трябва да ни предпазва от убийства.

Лицето му сякаш бе парализирано. Нито едно мускулче не трепваше, освен когато проговорваше, а и тогава се размърдваха само устните му.

– Напълно вярно – отвърна той. – С доста голямо нежелание решихме да се обърнем към вас за помощ. Но мисля, че това е по вашата специалност.

– Може би. Тялото още ли е тук?

– В кухнята е. Аутопсията бе извършена там. Научихте ли за хартиените бели дробове?

– Научих. А сега, ако правилно съм разбрал, през изминалата нощ не сте чули нищо.

– О, не. Чух нещо – лая на моите овчарки. Един от прислужниците излезе да провери, но не откри нищо.

– По кое време беше това?

– Време?

– Колко часа показваше часовникът?

– Около два през нощта.

– Как беше намерено тялото?

– Открил го е градинарят, към десет сутринта.

– Добре, ще огледам тялото и после ще разпитам градинаря.

Той ме заведе в кухнята. Един от прозорците бе широко разтворен

към обраслата с разноцветни храсти градина, от която в стаята нахлуваше упойващ аромат. Почувствах, че ми прилява. Обърнах се и погледнах трупа, проснат върху кухненската маса и покрит с чаршаф.

Дръпнах чаршафа. Трупът бе съвсем гол. Принадлежеше на възрастен, но обгорял от слънцето непознат мъж. Главата му беше голяма, с масивни черни мустаци. По шията личаха белези от удушване. Китките, лактите и коленете бяха отекли, което ме навеждаше на мисълта, че жертвата е била вързана преди убийството. Вертикалната линия на набързо поставения след аутопсията шев пресичаше гръдния кош на жертвата.

– А дрехите? – попитах аз.

Бисмарк кимна с глава към креслото зад масата.

– Там е всичко, което намерихме – каза той.

Най-отгоре бяха поставени сгънати чифт хартиени бели дробове, малко поизносени. Основният проблем при белите дробове за еднократна употреба е необходимостта от честа замяна, но затова пък при използването им отпада рискът от белодробни заболявания, дори при интензивно пушене. Това бе скъпа процедура. Особено в Рим, където, за разлика от останалите европейски градове-държави, нямаше изградена осигурителна белодробна служба за присаждане на полиетиленови бели дробове, които бяха много по-устойчиви от хартиените.

Под креслото се въргаляха стар ръчен часовник и чифт червени обувки с дълги извити върхове. Повдигнах една от обувките. Ориенталска ръчна изработка. Погледнах часовника. Тежък, ръждясал, руски. Каишката беше нова, кожена и с надпис „Произведено в Англия“.

– Разбирам защо са ме повикали – казах аз.

– Да, има някои определени анахронизми – съгласи се Бисмарк.

– Мога ли да говоря с градинаря, който го е открил?

Бисмарк се приближи към прозореца и извика:

– Филипе!

Висок мъж с бледо изпито лице и черна коса дръпна завесата на градинския прозорец и погледна в кухнята. В ръката си държеше елегантна лейка. Носеше тъмнозелена риза с висока яка и панталони в същия цвят.

Загледахме се през прозореца.

– Това е моят градинар Фелипе Сагитариус – каза Бисмарк.

Сагитариус кимна със стаена в очите насмешка, която изглежда Бисмарк не забеляза.

– Бихте ли ми показали мястото, където сте открили трупа –

помолих аз.

– Разбира се – отвърна Сагитариус.

– Ще ви изчакам тук – ми рече Бисмарк, когато се отправих към вратата.

– О'кей.

Измъкнах се в градината и тръгнах след Сагитариус. Храстите сякаш се разтваряха, за да ми сторят път.

Уханието бе силно, почти еротично. Растенията наоколо имаха тъмни, масивни листа и яркочервени цветове. Тревата, по която стъпвах, сякаш се виеше под краката ми, а причудливо изваяните стъбла и клони на дърветата и храстите ме караха да се чувствам в странен свят.

– Всичко това ваше дело ли е, Сагитариус? – запитах аз.

Той кимна, без да спира.

– Оригинално – казах аз. – Никога не съм виждал нещо подобно.

В този момент Сагитариус спря и посочи с ръка.

– Това е мястото.

Стояхме сред малка полянка, заобиколена отвсякъде с плътни лозови насаждения, чиито клони се виеха като змии. Някои от вейките бяха откъснати и изпотъпкани на земята, което ме накара да предположа, че тук е имало борба. Все още не можех да си обясня защо жертвата е била развързана преди да бъде удушена, но бе очевидно, че това е станало точно така. Огледах още веднъж внимателно сцената, но не открих никакви ключове към загадката. През разкъсаните клони на лозницата съзрях малка лятна къща, цялата покрита с червен, жълт и черен лак. Наподобяваше китайски павилион. Отгоре се мъдреха няколко позлатени кули. Никак не се връзваше с околната обстановка.

– Какво е това? – запитах градинаря.

– Нищо – отвърна той сухо, очевидно недоволен, че съм забелязал къщата.

– Ще хвърля едно око натам – измърморих аз.

Той сви рамене, но не предложи да ме придружи. Запромъквах се през лозята, докато се добрах до павилиона. Сагитариус ме последва неохотно. Изкачих се по паянтовата стълба и натиснах дръжката на вратата. Вратата се отвори. Влязох. Вътре, изглежда, имаше само едно помещение – спалня. Леглото направо плачеше за оправяне. Бе видно, че тази нощ е било ползвано от двама, които са го напуснали доста набързо. Изпод възглавницата се подаваха чифт найлонови чорапи, а на пода се въргаляха смачкани мъжки гачи. Чаршафите бяха снежнобели, а мебелировката – скъпа, ориенталска.

– Тук ли живеете? – попитах аз.

– Не – отвърна обидено той. – На шефа е.

Ухилих се.

Сагитариус избухна:

– Тръпчивите ухания, заплахата на растенията, тежестта на въздуха в градината, всичко това има за цел да раздвижи кръвта дори у най-архаичния мъж. Това е единственото място, където той може да си почива. Това е, за което съм нает, заради което отървах кожата...

– Има ли нещо общо – прекъснах го аз – всичко това с миналата нощ?

– Вероятно той е бил тук, когато това се е случило, но аз... – Сагитариус поклати глава и се зачудих дали не се опитва да ми внуши нещо, което не мога да разбера.

Видях нещо на пода, наведох се и го вдигнах. Беше медальон с гравирани в готически стил инициали Е.Б.

– Кой е Е.Б.? – запитах аз.

– Интересува ме единствено и само градината, мистър Аквилинас. Не знам коя е тя.

Погледнах навън към чудноватата градина.

– А какъв е смисълът на всичко това? Нали не го правиш по негово нареждане? Правиш го за себе си.

Сагитариус се усмихна мрачно.

– Вие сте доста проникателен.

Той дръпна с ръка тънкото перде, което се виеше от полъха на вятъра.

– Знаете ли какво виждам там? Виждам дълбоки морски каньони, сред които кръстосват изгубени подводници, преследвани от хищните пипала на полуриби и полурастения, зорко следени от очите на отдавна умрели хора амфибии, нахранили с кръвта си своите чада; където октоподи и скатове са се вкопчили в грациозния танц на смъртта, облаци от черно мастило се смесват с облаци от червена кръв, отнасяни от течението нагоре към кръвожадните акули, за да попаднат в полезрението на моряците, надвесени над перилата на своите кораби, лишавайки го от здрав разум и подтиквайки ги да се прехвърлят през перилата и да се спуснат бавно към далечните растения чудовища, които преживят трупа на някои октопод или скат. Това е светът, който мога да пресъздам върху това парче земя, това е моята амбиция.

Той замълча с изцъклени към мен очи, след което каза:

– Моят череп е като ЧУДОВИЩЕН АКВАРИУМ ЗА ЗЛАТНИ

РИБКИ!

Отправих се обратно към къщата, за да открия, че Бисмарк се е върнал в стаята си. Седеше в тапицирано с плюш кресло, заслушан в ромлящата от скритите стереоколони музика – струнен квартет на Рейвъл.

– Защо не Вагнер? – запитах го аз и продължих. – Кой е Е.Б.?

– По-късно – отвърна той. – Моят помощник ще отговори на всички ваши въпроси. Предполагам, че вече ви очаква отвън.

В паркираната пред къщата кола наистина ме очакваше напет мъж в униформа, не много висок, с малки като четка за зъби мустачки, лъскав черен перчем, залепен на челото, и черни ръкавици на вкопчените в армейския бастун ръце. Когато ме видя, той изкочи усмихнат от колата, промърмори едно „аха“ и ми протегна ръка с лек поклон.

– Адолф Хитлер – каза той. – Капитан от криминалния отдел на дванайсти градски участък. На ваше разположение по нареждане на началника на полицията Бисмарк.

– Радвам се да го чуя. Познавате ли го добре?

Хитлер отвори вратата на колата и аз влязох вътре. Той заобиколи от другата страна и се намести зад кормилото.

– Шефа? – той поклати глава. – Малко е отнесен. Не го познавам много добре, делят ни няколко стъпала в служебната йерархия. Обикновено получавам неговите заповеди индиректно. Но този път се обърна лично към мене.

– И какви бяха те – имам предвид заповедите?

– Просто да ви помогна в разследването.

– Няма много за разследване. Предполагам, че сте абсолютно лоялен към вашия шеф?

– Разбира се.

Хитлер изглеждаше откровено изненадан. Той запали колата и я подкара по гладкото бетонно шосе, виещо се сред развалините на града.

– Убитият е имал хартиени бели дробове, нали? – запита той.

– Да. Предполагам, че е пристигнал от Рим. Малко ми приличаше на италианец.

– Или на евреин.

– Не зная. Какво ви кара да мислите така? – попитах.

– Руският часовник, ориенталските обувки, носът. Имаше доста голям нос. И знаете, че в Москва още произвеждат хартиени бели дробове.

Тази логика ми се стори малко странна и реших да не й обръщам внимание. Завихме и влязохме в дипломатическия квартал, където повечето от сградите бяха добре запазени. Вниманието ми бе привлечено от

блестяща реклама на бар.

– Какво ще кажете да прием по едно? – предложих аз.

– Какво, тук ли? – Хитлер ме погледна изненадано, дори уплашено.

– Защо не?

Той спря, измъкнахме се от колата и заслизахме по изтърканите стълби към вътрешността на бара. Влязохме. Пухкава брюнетка с тънък, но доста приятен глас забавляваше оредялата компания с модна английска песничка:

„Никой не тъгува по Стивън,
и Стивън за никой не тъжи,
че тегли си ножа в затвора,
а Джони курветина нова си взе“

Песничката доскоро бе хит в Англия. Казахме на бармана, че искаме бира. Той, изглежда, познаваше доста добре Хитлер, защото го поту-па по рамото и отказа да му платим. Хитлер ме погледна засрамено.

– Кой е този? – попитах аз.

– О, казва се Вейл. Не го познавам много добре.

– Не ме ли връзваш?

С нещастна физиономия Хитлер разкопча униформата, килна фуражката на тила си и направи безуспешен опит да прехвърли черния перчем назад. Видя ми се малък, нещастен човечец и аз съжалих, че съм попрекалил с навика да задавам неудобни въпроси. Отпих от халбата с бира и загледах певицата.

– Какво знаете за Сагитариус? – запитах го аз.

Хитлер сви рамене.

– Почти нищо.

Вейл се появи отново зад бара и ни попита искаме ли още бира. Отказахме.

– Сагитариус? – внезапно се намеси в разговора ни барманът. – За тоя ку-ку ли си приказвате?

– Защо смятате, че е ку-ку?

– Не е честно, Курт – каза Хитлер, – той е брилянтен човек, биолог...

– Изхвърлен от работа, защото е луд!

– Не си прав, Курт – отвърна му Хитлер укорително. – Той се занимаваше с вероятната разумност на растенията. Област на много сложни научни експерименти.

От ъгъла на помещението се разнесе жизнерадостен смях. Старец с набръчкано лице и дълга буйна коса ни помахаше с ръка, в която стискаше чаша шнапс.

Вейл го посочи.

– Питайте Алберт. Той разбира от наука.

Хитлер прехапа устни и забодя поглед в земята.

– Той е само един огорчен стар учител по математика, ревнуващ Фелипе за успехите му – промърмори Хитлер, за да не го чуе старецът.

– Кой е той? – попитах аз Вейл.

– Алберт? **ИЗКЛЮЧИТЕЛНО** умен човек. Незаслужено останал непризнат. Искате ли да се запознаете с него?

Но дългокосият старец вече си тръгваше. Той помахаше с ръка за сбогом на Хитлер и Вейл.

– Курт, капитан Хитлер, приятен ден!

– Приятен ден, доктор Айнщайн! – отвърна любезно Хитлер. Той се обърна към мен.

– Къде да ви заведе сега?

– Бих искал да пообиколим из бижутерските магазини – казах аз, опипвайки медальона в джоба си. – Възможно е да съм на погрешна следа, но в момента това е единственото, с което разполагам.

До вечерта обикаляхме бижутерите, но така и не узнахме кой би могъл да е притежателят на медальона. Единствената възможност бе да се опитам да измъкна тази информация на следващия ден от Бисмарк. Но това едва ли щеше да ми се удаде така лесно. Той очевидно не обичаше да говори по интимни въпроси.

Хитлер ме закара до участъка, където бяха пригодили една килия за мен.

Потънал в мисли, седнах на твърдото легло и запуших. Тъкмо когато възнамерявах да се съблека и да си легна отново, се сетих за бара, в който с Хитлер пихме по бира. Обхванат от неясно вдъхновение, излязох от килията и забродих по опустелите улици. Все още бе топло, но небето се покриваше с облаци. Изглежда, че се задаваше буря.

Спрях до едно такси и поисках да ме закара до бара. Когато пристигнахме, оказа се, че барът още работи. Вейл не сервираше. Препасан с огромен акордеон, той бе погълнат от музикалния съпровод на вече познатата ми млада певица. Въпреки това намери време да ми кимне. Подпрых се на бара и поръчах бира на човека, който го заместваше.

Не след дълго песента свърши, Вейл разкопча акордеона и се приседина към мен. Момичето го последва.

– Адолф не е ли с теб? – попита той.

– Прибра се вкъщи. Вие сте добри приятели, нали?

– Да, запознахме се преди няколко години в Австрия. Добър човек е, сигурно вече сте разбрали. Не трябваше да става полицай – твърде мекушав е.

– И аз имам такова впечатление. Защо въобще се е насочил към тази професия?

Вейл се усмихна и поклати глава. Беше нисък, слаб човек с масивни очила. Имаше големи, чувствени устни.

– Може би от чувството за дълг. При него е силно развито. Освен това е и много религиозен – силно вярващ католик. Всичко това е голямо бреме за него. Понякога, изглежда, го разкъсват силни вътрешни противоречия. Никога не съм срещал щастлив католик.

– Изглежда има нещо против евреите.

Вейл се намръщи.

– Не съм забелязал. Много от приятелите му са евреи. Аз например, Сагитариус.

– Сагитариус му е приятел?

– Е, сега като се замисля, по-скоро познат. Няколко пъти съм ги виждал заедно.

Навън пригърмя. След това започна да вали. Вейл отиде до прозореца и завъртя дръжката на жалюзите. През воя на бурята се прокрадна един нов звук, някакво странно металическо потракване.

– Какво е това? – извиках аз.

Вейл поклати глава и се върна при бара. Помещението бе опустяло.

– Отивам да погледна – казах аз.

Отидох до вратата, отворих я и се изкачих по стълбите.

Обляно от светлините на почти непрестанните светкавици, сред руините на Берлин маршируваше гиганско металическо чудовище. То се поклащаше трмаво на четирите си телескопични крайници, достигащи височината на седеметажна сграда. Обкичено бе като таралеж с оръдейни дула, сочещи във всички посоки. С пронизителен камбанен грохот и оръдейна канонада чудовището отвърщаше на блъскащите по тялото му гръмотевици.

Изтичах обратно надолу по стълбите и разтворих вратата. Вейл невъзмутимо триеше бара. Описах му развълнувано видяното отвън.

– Какво е това, Вейл? – запитах го аз.

Дребният човек вдигна рамене.

– Не зная. Вероятно нещо, което завоевателите на Берлин са

оставили след себе си.

– Изглежда сякаш е направено тук...

– Може и да е. В края на крайщата, кои са завоевателите на Берлин...?

От задната стая се разнесе женски писък.

Вейл изпусна чашата от ръката си и се затича към стаята. Последвах го. Той отвори вратата. Стаята, в която се озовахме, бе доста уютно подредена. На масата, покрита с тъмна плюшена покривка, бяха грижливо подредени прибори за хранене. Под прозореца имаше пиано, а край него, проснато на пода, лежеше момиче.

– Ева! – изхриптя Вейл и коленичи до нея.

Огледах стаята още веднъж и по-внимателно. Върху малката масичка в ъгъла бе поставено странно растение. Приличаше на кактус, имаше неприятен мътнозелен цвят, а върхът му бе извит като главата на змия, готова да нападне. Очите и носът на тази въображаема змия бяха зле оформени, но в замяна на това устата бе доста добре изразена. Когато се приближих към нея, тя се разтвори. Отвътре бе осеяна със зъби, или по-скоро с тръни, подобни на зъби. Един от предните „зъби“ липсваше. Отстъпих назад и огледах тялото. Открих липсващия трън, забит в китката. Оставих го там.

– Тя е мъртва – каза тихо Вейл, изправи се и се огледа. – Как?

– Ухапана е от отровно растение – отговорих аз.

– Растение... ? Трябва да повикаме полиция.

– Не знам дали ще е разумно... точно сега. – рекох аз и излязох. Знаех много добре къде трябва да отида. В къщата на Бисмарк и... в градината на Фелипе Сагитариус.

Станах вир вода, докато намеря свободно такси. Казах на шофьора да настъпи гаста.

Когато се приближихме, го накарах да спре на известно разстояние от къщата. После платих, освободих го и пресякох малката градинка отпред. Въобще не си губих времето да звъня на вратата. Влязох през прозореца, като използвах резачка за стъкло.

Чух гласове от горния етаж. Те ме доведоха до кабинета на Бисмарк. Вратата беше леко открената.

Вътре видях Хитлер. Стоеше с насочен пистолет към издокарания в парадна униформа Ото фон Бисмарк. Двата се гледаха с преbledнели лица. Ръката на Хитлер видимо трепереше, а Бисмарк хленчеше тихичко. Не след дълго той спря да хленчи и произнесе умолително:

– Никога не съм шантажирал Ева Браун, глупако, тя ме харесваше.

Хитлер се изсмя късо, истерично.

– Да харесва теб? Един стар глупак?!

– Тя не беше такова момиче.

– Кой ти каза това?

– Инспекторът. А преди половин час се обади Вейл – Ева Браун е била убита!

– Мислех, че Сагитариус ми е приятел. Изглежда съм грешил. Той е наемен убиец. Е, може да се каже, че тази нощ и аз съм убиец.

– Капитан Хитлер, аз съм ваш началник!

Пистолетът в ръцете на Хитлер трепна. В този момент осъзнах, че в стаята звучи музика. Без съмнение това бе пети струнен квартет на Барток.

Бисмарк размърда ръце.

– Грешите, Хитлер. Човекът, който сте наели да проследи Ева до тук миналата нощ, е неин бивш любовник!

Устните на Хитлер потрепераха.

– Вие го знаехте – отбеляза Бисмарк.

– Подозирах го.

– Освен това имате и представа за опасностите в градината, защото Фелипе сигурно ви е разказал за тях. Убила го е лозницата, докато се е промъквал снощи към ляжната къща.

Ръката с пистолета вече не трепваше. Бисмарк изглеждаше уплашен. Той вдигна ръка към Хитлер.

– Убиецът си ти, не аз! – изкрещя Бисмарк. – Ти си го изпратил на сигурна смърт. Ти си убил Сталин от ревност. Надявал си се, че преди това той ще убие мен и Ева. Не ти е стискало да го сториш сам.

Хитлер изкрещя като обезумял, сграбчи пистолета с две ръце и занатиска трескаво спусъка. Повечето от куршумите отлетяха встрани, но един от тях попадна в Железния кръст на Бисмарк, прониза го и се спря в сърцето. Бисмарк се строполи с окървавена униформа, а шлемът му отлетя с дрънкане. Втурнах се в стаята и измъкнах пистолета от ръцете на ридаещия Хитлер. Наведох се и установих, че Бисмарк е мъртъв. Под зеещата дупка на униформата прозираше масивен корсет, който явно имаше какво да прибира.

Изпитах съжаление към Хитлер. Помогнах му да седне. Той подсмърчаше съкрушено.

– Какво направих? – заекваше той. – Какво направих?

– Бисмарк е изпратил злоещото растение на Ева Браун, за да не проговори. Усетил е, че съм по дирите му, нали?

Хитлер кимна, подсмъркна и отново заплака.

Прибрах пистолета в джоба на дългото си наметало. Погледнах към вратата. На прага несигурно пристъпваше Сагитариус.

Той ми кимна.

– Хитлер току-що застреля Бисмарк – обясних аз. – Бисмарк те на кара да изпратиш растението на Ева Браун, нали?

– Така изглежда.

– Така е! Великолепна кръстоска между обикновен кактус, венеринско мушкато и роза. Отровата, разбира се, е била кураре.

Хитлер стана и излезе от стаята. Проследих го с поглед.

Все още подсмърчаше.

– Къде отивате? – запитах го аз.

– На чист въздух – извика ми той от стълбите.

– Непреодолимата сила на сексуалното влечение – каза Сагитариус, след като седна на едно кресло и подпря крака върху трупа на Бисмарк. – Това е причината за толкова много нещастия. Ако можеше само да излезе на воля страстта, която кипи под повърхността, желанието, залостено в черепната кутия, то тогава светът би бил едно много по-добро място за живот.

– Може би – отговорих аз.

– Възнамерявате ли да издадете заповед за арест, хер Аквилинас?

– Работата ми е да подготвя доклад за разследването, а не да извършвам арести.

– Ще има ли някакви последствия във връзка със случая?

Засмях се.

– Винаги има последствия – отговорих аз.

От градината се разнесе бесен лай.

– Какво е това? – попитах аз. – Вашите овчарки?

Сагитариус се изкикоти.

– Не. Опасявам се, че това беше растението куче.

Изхвъркнах от стаята и се спуснах надолу по стълбите към кухнята. Покритият с чаршаф труп все още лежеше на масата. Посегнах да отворя прозореца, но вместо това се спрях и залепих чело о стъклото.

Градината бе обхваната от ритъма на трескав танц. Листа и клони се вплитаха и извиваха. Дори при затворен прозорец странният аромат, по-непоносим от всякога, нахлуваше в кухнята.

Стори ми се, че съзрях някаква фигура да се боричка сред храстите. Дочух сподавено ръмжене, нещо се разпори, последва вик, а сетне дълъг агонизиращ стон.

Внезапно градината замря.

Обърнах се. Зад мен със скръстени на гърдите ръце се беше изправил Сагитариус.

– Изглежда твоето растение куче го е докопало – заговорих аз.

– Той познаваше доста добре градината.

– Може би самоубийство?

– Напълно възможно – Сагитариус разпери ръце и ме погледна. – Знаете ли, хер Аквилинас, аз го харесвах. Чувствах се отговорен за него. Щеше да стигне далече, ако не беше допуснал тази грешка.

– Ще си намерите някой друг, за когото да се чувствате отговорен.

– Да се надяваме.

Небето навън започна да просветлява. Дъждът бе намалял до ръмеж, който се сипеше кротко върху ожаднените листа в градината.

– Ще останете ли тук? – попитах го аз.

– Все някой трябва да се грижи за градината. А прислугата на Бисмарк ще се грижи за мен.

– Сигурно сте прав.

Изкачих се обратно по стъпалата и излязох от къщата. Прекрачих в измитата от дъжда утрин, вдигнах яка и се запрепъвах из руините на Берлин.

КРАЙ

© 1965 Майкъл Муркок
© Юлиан Стойнов, превод от английски

Michael Moorcock
The Pleasure Garden of Felipe Sagittarius, 1965

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/591>]